

Proloog

Vihma sadas ladinal, kui Rachel oma auto villa paraadtrepil ette parkis. Tumedad pilved katsid ühtlase tekina taevast. Novembris ei olnudki praktiliselt ühtegi kuiva päeva olnud. Jämedad vihma-
piisad peksid vihaselt vastu autoklaasi ning tuul keerutas puudelt maha langenud kolletunud lehti halastamatult mööda sillutisega kaetud sissesõiduteed. Rachel toetas käed roolile ja silmitses õues möllavat rajut, justkui soovides nende võimsate loodusjõudude meeleva minikut kasvõi veidigi edasi lükata.

Aastaajale omaselt hakkas väljas tasapisi hämmarduma. Villa kõik aknad olid aga pimedad. Üksnes maja seinale kinnitatud laternad heitsid sumedat valgust hoone liivakarva fassaadile, andes sellele sombuse sügisilma taustal salapärase ilme. Kevini autot hoovis ei olnud. Arvatavasti olid nad Angiega kuhugi läinud. Oli ju ikkagi reede õhtupoolik.

Viivitanud veel mõne põgusa sekundi, võttis Rachel kõrvalistmelt vihmavarju ja väljus autost. Vihmavarju avamine oli lootusetu üritus, mistõttu tõmbas ta lihtsalt mantlihõlmad koomale ja jooksis kiiresti trepist üles. Raevuka tuuleiili kiuste õnnestus Rachelil maja uks avada, end selle vahelt sisse pressida ning see taas jõuga kinni suruda, jättes tormi haledalt teisele poole huilgama.

Jõudnud maja kaitsvasse rüppe, toetas Rachel vihmavarju seinale najale, riputas märja mantli nagisse ja võttis saapad jalast. Ta vajutas lüliti ning nagu võluvael lõi laest rippuv kristalllühter põlema, täites avara halli õdusa valgusega. Viimased kaks aastat ei olnud Rachel enam villas elanud, kuid sellest hoolimata võttis teda iga kord selle maja ust avades vastu kodusoojus, mis ei olnud kadunud siit isegi pärast vanemate surma.

Rachel suundus trepist üles teisele korrusele, kus asusid nii tema enda kunagine kui ka vanemate magamistuba. Ta avas aeglaselt vanemate toa ukse ja jäi lävele seisma. Ta pani tule põlema, lastes silmadega üle heledates toonides ruumi. Olgugi et ema surmast oli möödas juba peaaegu 12 aastat, oli just selles toas tema kohalolek siiani selgelt tuntav. Igast sisustuselemendist õhkus Karen Milandrose esmaklassilist maitset ja stiilitunnet. Kõik oli täpselt tema käe järgi sätitud, nagu ei olekski ta siit kunagi lahkunud.

Rachel sisenes avarasse garderoobi, kus praegugi rippusid mõned vanemate riided, mida ta ei olnud raatsinud ära anda. Ta lihtsalt ei suutnud kõigist nende asjadest loobuda. Rachel silitas käega helelillat siidkleiti, mis oli emal seljas olnud tema viimasel sünnipäeval. Siis ta veel ei teadnud, et on ravimatult haige.

Rachel tõmbas garderoobi keskel seisva tooli riiulitega kaetud tagaseina äärde ja astus selle peale. Kikivarvule tõustes küünitas ta käe kõige ülemisel riiulil lebava valge kasepuust karbi suunas. Niikaua kui ta mäletas, oli ema hoidnud seal oma noorpõlvepilte ja vanemast ajast pärinevaid perefotosid. Pärast mitut luhtunud katset õnnestus Rachelil lõpuks sõrmed karbile taha haakida ja see ettepoole tõmmata. Järsu liigutuse tagajärjel libises aga veel midagi riiulilt alla ja kukkus maha. Rachel haaras karbi kaenlasse ning toetas käe tooli seljatoele, et põrandale astudes mitte tasakaalu kaotada. Ta kummardus alla ja tõstis üles kapist välja kukkunud paberipataka, mis oli hoolikalt nõõriga kinni seotud. Esmapilgul tundus tegemist olevat kirjadega, mis kollakaks tõmbunud paberi järgi hinnates pidid olema üsna vanad.

Karp ja paberipakk käes, suundus Rachel oma vanemate voodi juurde ja võttis sellel istet. Ta asetaskirjad enda kõrvale ning silmitses süles lebavat karpi, mille kaanele oli käsitsi graveeritud kahe omavahel põimunud südame kujutis. Selle karbi oli meisterdanud tema emapoolne vanaisa oma tulevasele naisele pulmakingiks, mistõttu oli see tõusnud perereliikvia staatusesse ning oli olnud hindamatu emotsionaalse väärtusega nii tema varalahkunud emale kui ka Rachelile endale.

Rachel libistas sõrmedega õrnalt üle kaant kaunistavate filigraansete nikerduste. Väiksema südame läheduses oli sügav täke – mälestus Racheli kaheksandast sünnipäevast, kui ta oli püüdnud karpri oma kiusliku klassivenna käest ära päästa ning seda tehes selle kogemata vastu kummuti nurka ära löönud. Rachelil oli veel selgelt meeles, kui õnnetu oli ta olnud ja kui mitu öhtut oli ta voodis enne magama jäämist nutnud ning mitte üksnes seetõttu, et vanaisa tehtud karp oli rikutud, vaid kuna pärast seda oli ema karbi elutoast ära viinud. Ema ei olnud kunagi temaga sellepärast pahandanud. Ta oli nimetanud seda õnnetuseks, kuid ometi tundis Rachel end süüdi, sest kui ta ei oleks hakanud karpri Oliveri käest tagasi tirima, oleks see jäänud edasi kummuti peale, kus tal oleks alati olnud võimalus käia piilumas neid salapäraseid mustvalgeid fotosid, millest igauks peitis endas killukest tema pere ajaloost.

Rachel ei olnud kunagi oma emapoolsete vanavanematega kohtunud. Nad olid surnud aastaid enne tema sündi. Kõik, mida Rachel neist teadis, oli ema juttude põhjal. Seda olulisemad olid Rachelile need vähesed neist alles jäänud esemed – vanaisa enda kätega valmistatud karp, selles olevad fotod ja vanaema medaljon, mille ema oli talle edasi kinkinud ning milles Rachel kandis nüüd oma vanemate pilte.

Nukralt naeratades avas Rachel karbi kaane. Fotode vaatamine muutis teda alati emotsionaalseks, eriti kui inimesed, kes talle neilt vastu vaatasid, ei olnud enam temaga. See tekitas Rachelis kahetisi tundeid – ühelt poolt oli ta rõõmus, sest tal oli olnud niipalju õnnelikke aegu oma vanematega ning teisalt tegi see teda kurvaks, kuna uusi mälestusi ei saanud ta nendega enam juurde luua. Perepildid olid veel ainsad käegakatsutavad tõendid kõigest neist lugematutest koosveedetud hetkedest, mis lisaks jäädvustamisele fotopaberil olid varjul ka sügaval Racheli südames.

Rachel võttis kõige pealmise foto kätte ja vaatas seda kiindunult. See oli tehtud Kevini 16. sünnipäeval siinsamas villa elutoas. Rachel istus venna süles ja vaatas suure imetlusega üles tema

poole. Vanemad istusid kummalgi pool Kevinit. Ema naeratas avalalt, nagu tal alati kombeks oli. Isa oli vaoshoituma ilmega, kuid ka tema silmist peegeldus uhkus ja armastus oma pere vastu. See foto oli üks Racheli lemmikuid, kuna iseloomustas nii täpselt seda õnnelikku pereidüllit, mis tema lapsepõlve oli täitnud.

Sirvinud läbi kõik karbis olevad fotod, valis Rachel vanemate asutatud heategevusfondi Õnnelik Lapsepõlv palvel välja mõned neist, mida fond saaks jaanuari alguses oma 30. tegevusaasta täitumise auks planeeritaval peol kasutada. Õnnelik Lapsepõlv toetas vanemliku hoolitsuseta jäänud laste hariduse omandamist, samuti neile silmaringi avardamiseks mõeldud huvireiside ning kõikvõimalike ürituste korraldamist. Karen Milandros oli fondi eesmärkidele jäägitult pühendunud ning osales aktiivselt selle tegevuses isegi oma haiguse lõppfaasis.

Mõni aasta pärast ema surma, kui Rachel oli oma ülikooliõpingud lõpetanud, sai temast fondi patroon, et jätkata oma ema tööd. Rachelile endale oli samuti fondi tegevus ääretult südamelähedane, kuna ka tema ise oli lapsendatud – fakt, mida vanemad ei olnud kunagi tema eest varjanud. Ta oli jätetud paaripäevasena teki sisse mässituna vankriga Morgan Stanley lastehaiglale trepi ette, kust tema ema, kes oli just ühe järjekordse heategevusprojektiga seoses lastehaiglasse minemas, ta leidiski. Asukoha valik oli ema hinnangul kindel tõestus selle kohta, et Racheli bioloogiline ema oli teda väga armastanud, kuid mingitel väga kaalukatel põhjustel ei saanud tema eest ise hoolitseda. Rachel ei teadnud, mida sellest arvata, mistõttu oli ta juba ammu võtnud vastu otsuse mitte mõelda motiividele, miks tema pärisvanemad olid temast loobunud. Ema sõnul olid nad pakkunud end talle ajutiseks hoolduspereks, kuni tema tõelisi vanemaid otsiti. Kui ei soetsiaalmetil ega politseil õnnestunud kõigist jõupingutustest hoolimata Racheli päritolu kohta vähimatki teavet leida, hakati talle uut püsivat kodu otsima. Nad olevat isaga mõlemad temasse arvanud esimesest silmapilgust ning kui tekkis võimalus ta päriks oma perre võtta, ei olnud neil vaja sekunditki mõelda. Rachel oli algusest peale olnud nende tütar.

Kuigi Rachel ei olnud kasvanud oma bioloogilises peres, ei olnud ta kunagi vanemlikust armastusest ega tähelepanust puudust tundnud. Karen ja Garrett Milandros olid olnud suurepärase vanemad ja kinkinud talle imelise lapsepõlve ning Rachel ei oleks saanud neid armastada rohkem ka siis, kui nende soonetes oleks voolanud sama veri. Võibolla just seetõttu ei olnud ta kunagi väga vaagitud põhjusi, mis viisid tema lapsendamiseni. Ta ei saanud seda niikuinii muuta ning ega ta soovinudki. Ta oli olnud väga õnnelik laps ning ta ei oleks oma vanemaid kunagi kellegi vastu vahetanud. Kõigil lastel ei olnud aga niipalju vedanud ning seepärast tundis Rachel tungivat vajadust anda oma poolne panus, et valmistada rõõmu neile lastele, kes ei olnud saanud endale oma peret ning pidid kasvama vanemateta.

Rachel sulges karbi kaane, et lõpetada tänaseks oma nostalgiline rännak mälestuste radadel. Ta tõusis püsti, vanaisa meisterdatud karp käes. Teise käega haaras ta voodilt kokkuseotud kirjade paki, et need koos karbiga garderoobi riiulile tagasi panna. Ootamatult libises pael, mis pabereid koos hoidis, lahti ning kirjad pudenesid Racheli sõrmede vahelt vaibale laiali. Rachel põlvitas maha, aetas karbi enda kõrvale põrandale ning hakkas kirju kokku korjama. Enamus neist olid ümbrikes ja adresseeritud Racheli emale kelleltki Helena Castellanolt. Selle naise itaalia-pärane nimi äratas Rachelis huvi. Ta ei olnud kunagi kuulnud, et vanemad oleksid temast rääkinud, veel vähem temaga suhelnud. Uudishimu sai Rachelist võitu. Ta avas kõige pealmise ümbriku ja võttis kokkumurtud kirja välja.

Paberilehte lahti voltides ilmus nähtavale kergelt paremale poole kaldu hoidvas kaunis ümaras käekirjas kirja pandud tekst. Kiri iseenesest ei olnud pikk, täites kaks kolmandikku leheküljest. Rachel lasi silmadega üle ridade. Lehe allserva lisatud kuupäev 8. august 1988 andis tunnistust, et kiri oli kirjutatud rohkem kui 31 aastat tagasi. Helena andis Racheli emale teada, et on kolmandat kuud rase ning tal on tunne, et neil Lucaga sünnib tütar. Ta lootis, et neil õnnestub enne lapse sündi ka New Yorki tulla. Samuti ootasid nad Racheli vanemaid taas Las Vegasesse,

kus nad Helena sõnul olid veetnud koos ühe uskumatult ägeda nädalavahetuse. Helena tegi ettepaneku, et sel korral võiksid nad ka Kevinini kaasa võtta.

Rachel ei osanud loetust kohe midagi arvata. Talle jäi mulje, et need inimesed olid tema vanematega lähedased ning suhtlesid nendega tihedalt. Samas ei olnud Helena ega Luca Castellano nime kunagi nende peres mainitud, vähemalt mitte Racheli kuuldud. Võttes arvesse, kui külalislahked ja sotsiaalsed olid tema vanemad olnud ning kuidas kõik nende sõbrad ja tuttavad neil regulaarselt villas külas käisid, tundus Rachelile kummaline, et Castellanosid ei olnud kordagi nende aastate jooksul Moon Valleysse tulnud.

Et asjas selgust saada, otsustas Rachel lugeda läbi veel mõne kirja. Ta kogus kõik mahakukkunud kirjad kokku ning istus tagasi voodile. Ta võttis kirjad ümbrikest välja ning voltis need lahti, sama tegi ta ka kahe kirjaga, millel puudus ümbrik. Ühes ümbrikus oli kirja asemel üksnes jõulukaart, samas kui teise kirja vahelt tuli välja mustvalge foto, millel seisis nooremapoolne paar. Naine hoidis kätel heleda teki sisse mähitud beebit. Rachel oli veendunud, et pildil ongi perekond Castellano. Ta vaatas foto tagakülge, kuhu oli hariliku pliiatsiga kirjutatud kuupäev 7. märts 1989. See kinnitas veelgi, et tegemist on Helena ja Luca ning nende vastsündinud lapsega.

Rachel uuris väikesemõõdulist pilti lähemalt. See oli tehtud ammu, mistõttu ei olnud ka selle kvaliteet võrreldav tänapäevaste fotodega, kuid ühte võis küll öelda – Castellanosid olid kena välimusega paar. Luca oli pikk ja sale, kuid laiade õlgadega, mis jättis temast jõulise mulje. Tal olid tumedad juuksed ning soe naeratus. Helena oli keskmist kasvu, naiseliku figuuri ja heledate laineliste juustega kaunitar, kes meenutas veidi Grace Kellyt. Foto põhjal olekski võinud Castellanosid vabalt filminäitlejateks pidada. Rachelit huvitas, kas beebi, keda Helena süles hoidis, oli tüdruk, nagu ta oli raseduse alguses arvanud. Mustvalge foto ei võimaldanud seda ka teki värvi järgi öelda. Rachel lootis sellele küsimusele saada vastuse kirjadest, mis ta oli voodikattele laiali

laotanud. Ta otsustas need kõigepealt kronoloogiliselt järjestada, et neid siis kõige varasemast lugema hakata ning sel viisil oma vanemate ja Castellanode suhtlusest paremat ülevaadet saada.

Rachel toetas selja vastu voodipeatsit ning tõstis ka jalad voodisse, et end mugavamalt sisse seada. Kirju oli palju, mistõttu võis nende läbilugemine aega võtta.

Kõige varajasem kiri pärines 14. maist 1988 ning algas sõnaga: „Kallis Karen! Tean, et tutvusime teiega alles paar kuud tagasi, kuid meil Lucaga on mõlemal tunne, nagu tunneksime teid Garrettiga juba aastaid. Kas ei ole kummaline, et kohtusime esimest korda just kasiinos? Eks elu ise on ju ka omamoodi hasartmäng, kus võiduvõimalus sõltub suuresti õnnest. Seega võin ma meid vist õnnelikeks inimesteks lugeda, et juhuse tahtel just teiega sama ruletilaua taha istuma sattusime ning mitte üksnes seetõttu, et sinu öeldud 17 meie õnnenumbriks osutus.“

Esimesest kirjast sai Rachel teada, et vanemad olid kohanud Castellanosid Las Vegase kasiinos ning nende sõprus oligi sealt alguse saanud. Rachel muigas, kui kujutas ette kahte ilusat noort naist ruletilaua taga panuseid tegemas. Ta ei teadnudki, et tema emas oli lisaks armastavale koduperenaisele ning suure südamega heategijale peidus ka veidi seiklushimulisem ja riskialtim naine, kes ei löönud risti ette isegi hasartmängude ees.

Racheli suule ilmus paratamatult naeratus, kui ta oma ema peale mõtles. Ta võttis voodilt fotod, mis ta oli heategevusfondi jaoks välja valinud, ning silmitses neid heldinult. Ühel neist poseeris ema New Yorgi ülikooli ees koos kahe tütarlapse ja ühe noormehega – noortega, kelle õpinguid Õnnelik Lapsepõlv oli toetanud. See pilt oli tehtud fondi tegevuse algusaastatel, nagu reetis ka foto taha kirjutatud aastaarv 1991. Ema oli sellel mõned aastad vanem, kui Rachel praegu, kuid ta nägi välja oluliselt noorem kui 30.

Karen Milandros oli alati äärmiselt kaunis naine olnud ja mitte üksnes tema tütre hinnangul. Tema ema ei vajanud uhkeid rõivaid või rohkelt meiki, et kena välja näha. Temas oli loomulikku ilu ja elegantsi. Ei olnudki vahet, kas ta oli mõnele üritusele

minekuks end üles löönud või valmistas kodustes riietes köögis perele lõunasööki, ta oli igas olukorras särav. Kahtlemata andis sellele oma panuse ka tema ehe ja soe iseloom. Rachel ei mäleta-nud, et ema oleks olnud kunagi pahur või halvas tujus. Ta oli alati rõõmsameelne ja naeratav, osavõtlik ja toetav.

Juba väikese tüdrukuna oli Rachel alati soovinud ema moodi olla. Ta suutis siiani meenutada ühte heategevuslikku üritust, mis oli samuti seotud lastega ning kuhu ema oli teda kaasa võtnud. Rachel võis olla siis umbes kümneaastane. Tol päeval kandsid nad emaga ühesuguseid mummulisi kleite, mille ema oli lasknud neile teha. Nad olid saanud palju komplimente ja kõik kiitsid, kui sarnased nad ikka on. Rachel oli olnud nii uhke ja õnnelik, et oli oma ema tütar.

Paratamatult tõmbusid Racheli silmad niiskeks. Ta igatses ema väga. Ta oli kaotanud ta liiga vara. Ta oleks tahtnud temalt veel niipalju küsida ning temaga paljut jagada. Ema ei saanudki teada, et Rachel oli kohanud kõige toredamat meest maailmas, kes oli nüüdseks juba peaaegu pool aastat tema abikaasa olnud. Chris oleks emale väga meeldinud, selles oli Rachel kindel. Talle meeldis mõelda, et ema jälgib teda kusagilt kõrgelt ja hoiab tal silma peal.

Rachel asetas foto voodile Castellanode pildi kõrvale. Karen Milandros ja Helena Castellano olid välimusest üpris sarnased. Neid oleks vabalt võinud ödedeks pidada. Mõlemad olid kaunid blondid naised, kellest õhkus ajatut hollywoodilikku glamuuri.

Pöördudes fotode juurest tagasi lugemise juurde, võttis Rachel kätte järgmise Helena kirja, mis viis teda 26. juunisse 1988. Helena oli äsja teada saanud, et ootab last. Ta oli elevel ja õnnelik ning neid ridu kirjutades ei olnud ta sellest isegi veel oma abi-kaasale Lucale rääkinud. Nad olid seda nii kaua oodanud ning lõpuks oli see juhtunud.

15. juuli kirjas rääkis Helena Racheli emale oma raseduse kulgemisest, selle rõõmudest ning raskustest. Samuti oli tal veel üks uudis – nad olid kasiinos võidetud rahaga rentinud ruumid, kus plaanisid avada restorani, mis oli olnud nende pikaajegne

unistus. Luca soovis anda restoranile nime oma vanaema Luna Castellano järgi, kes oli esimesena nende suguvõsas söögikoha avanud. Nagu Rachel juba nimede põhjal oli eeldanud, olid Helena ja Luca itaallased. Luca oli pärit Sorrentost, kus tema pere oli jätkanud vanaema alustatud teed ja pidanud restorani. Tema vanemad olid kolinud Ühendriikidesse, kui ta oli paariaastane. Helena esivanemad olid tulnud Uude Maailma oluliselt varem ning tema vanemad olid juba sündinud siin. Helena peres ei olnud keegi toiduvalmistamisega elatist teeninud, kuid tema ise oli alati armastanud köögis eksperimenteerida. Ta oli kõik oma õnnestumised ka kirja pannud ning aastate jooksul oli tal kogunenud juba arvestatav hulk päris enda loodud retsepte. Ta ei jõudnud ära oodata, millal nad Lucaga saavad oma restorani uksed küllastajatele avada. Salamisi unistas ta ühel heal päeval ka oma kokaraamatu avaldamisest.

Kirg söögitegemise vastu oli samuti midagi, mis oli Helena Castellanol ja Racheli emal ühist. Rachel mäletas siiani selgelt, kuidas ta oli noore tüdrukuna siinsamas villa köögis koos ema ja nende Sitsiiliast pärit majapidajanna Lucindaga Itaalia kokakunsti traditsioonilisi roogasid valmistanud. Äärmiselt intrigeeriv oli Castellanode restorani nimevalik, mille osas oli taaskord võimalik tõmmata paralleele Racheli perekonnaga. Milandrosed elasid piirkonnas, mis kandis nime Moon Valley. Selle järgi oli nime saanud ka nende perefirma. *Moon* ja *luna* tähendasid mõlemad kuud, esimene inglise ja teine itaalia keeles. Kõige kummalisem kokkusattumus oli Racheli jaoks kahtlemata see, et eelmisel suvel end Chrisi juures peites oli ta oma tõelise identiteedi varjamiseks just Luna nime valinud.

Järgmisena sattus Racheli kätte uuesti augustikuine kiri, mida ta oli kõigepealt lugenud. Ta pani selle kõrvale ja liikus edasi, jõudes 16. novembrisse 1988. Kirja alguses vabandas Helena, et ei olnud paar kuud endast märku andnud, kuid restoran nõudis kogu nende aja ja energia ning paljuks muuks enam jaksu ei jäänudki, eriti veel pidevalt kasvavat beebikõhtu arvestades. Veel avaldas Helena lootust Milandroste peatseks küllatulekuks. Pärast

lapse sündi tahtvat nad kindlasti ka New Yorki tulla ja näha ka Milandroste vastvalminud maja Moon Valleys, millest Karen palju kirjutanud oli. Helenal olevat ka üks uus pasta Bolognese retsept, mille teeb eriliseks just selle valmistusviis. Kuna see on äärmiselt salajane, siis ei saanud ta seda kirjas Karenile avaldada, kuid ta kavatses seda teha, kui nad Las Vegasesse tulevad. See olevat retsept, mida Karen ja Garrett kindlasti proovima peaksid. Selle lause taha oli Helena joonistanud naerunäo. Rachelit hakkas täitsa huvitama, milline eriline meetod Helenal pasta Bolognese tegemiseks võis olla. Ta oleks seda hea meelega Chrisile valmistanud, kui tal õnnestuks see saladus teada saada.

1988. aasta detsembris said vanemad Castellanodelt jõulukaardi, millele järgnes kiri 10. veebruaril 1989, kui Helenal oli jäänud sünnituse tähtajani kaks nädalat. Tema kõht olevat nii suur, mistõttu oli ta hakanud kahtlema, kas tal ikka sünnib tütar, nagu ta kogu aeg oli arvanud. Kõhu järgi otsustades oli oodata suurekasvulist Itaalia vägilast, nagu Helena naljatades märkis. Kuna Castellanod olid Helena sisetunde põhjal valmistunud kogu aeg tütre sünniks, siis ei olnud nad isegi poisinime välja valinud. Helena oli roosa beebiteki ostnud ning pärast kirglikke diskussioone Lucaga erinevate nimede üle jäänud lõpuks pidama Alexandra juures, mis oli ingliskeelne tuletis itaaliapärasest Alessandrast.

Rachelil oli jäänud lugeda veel üks kiri, mis oli kirjutatud 12. märtsil. Helenal oli märtsi alguses sündinud ikkagi tütar, kes olevat kõige ilusam laps maailmas. Kõik emad arvavad seda, kui oma beebit vaatavad, oli Rachel tingimusteta emaarmastuses kindel. Samas võis vabalt nii kenadel inimestel, kui Castellanod fotode põhjal olid, olla ka täiuslik laps, keda iga beebitoidu tootja oma reklaamis näha sooviks. Kirja lõpus avaldas Helena heameelt Milandroste ja Kevini peatse Las Vegasesse tuleku üle. Neil oli plaanis lasta siis ka oma tütar ristida ning nad tahtsid Karenit ja Garrettit Alexandra ristivanemateks paluda. Racheli jaoks ei olnudki selle kirja kõige suuremaks üllatuseks mitte fakt, et Helena ikkagi tütre sünnitas, vaid hoopis asjaolu, et tüdrukust Milandroste ristilaps sai. Või kas ikka sai, ei võinud Rachel kindel

olla, nagu ta ei saanud kindel olla ka selles, et tema pere üldse Las Vegasesse sõitis. Rohkem kirju Castellanodelt ei olnud, mistõttu ei teadnuki Rachel, kas ja kuidas nende suhtlus tema vanematega jätkus.

Rachel seedis mõttes viimase tunni aja jooksul Castellanode kohta omandatud informatsiooni. Pere, kes 31 aastat tagasi tundus olevat tema vanemate elus olulisel kohal, oli tänaseni olnud Racheli jaoks saladus. Helena viimasest kirjast oli aru saada, et Karen ja Garrett olid koos Keviniga Las Vegasesse Castellanode tütre ristsetele minemas. 1989. aasta märtsis oli Racheli vend juba kümneaastane, mis tähendas, et Kevin oli piisavalt vana, et mäletada seda reisi, kui see aset leidis. Seega ainus, kes võis osata Rachelile nende vanemate itaallastest sõprade osas teavet anda, oli tema vanem vend.

Allkorruselt kostev nõrk uksepaugatus andis märku sellest, et Rachel ei olnud villas enam üksi, vaid Kevin oli väga sobival hetkel koju jõudnud. Rachel ei teadnud, kas tema vend tuli üksi või koos Angiega, kes viimasel ajal üha tihedamini siia ööbima jäi. Kevin ja Angie suhe valmistas Rachelile üksnes rõõmu. See, et just Angie oli tema ja Chrisi pulmas Racheli pruudikimbu kinni püüdnud, pidi ju ometi midagi tähendama.

Rachel murdis kirjad kiirelt kokku. Ta otsustas neid garde-roobi riulile hetkel mitte panema hakata. Selle asemel pistis ta kirjad voodi kõrval seisva öökapi tühja sahtlisse, kuhu ta asetaskarbi perefotodega. Ta võttis voodilt pildid, mis ta ajutiselt fondi kästusse plaanis anda, ja hüppas põrandale, mõtted endiselt saladuslike Castellanode ümber keerlemas.

„Kevin!“ hüüdis Rachel, kui kuulis trepil lähenevaid samme. Ta väljus vanemate magamistoast ja jooksis vennale vastu.

„Tere, õeke!“ vastas Kevin trepist üles sammudes. „Jube ilm. Hea peremees ei viiks koera ka välja,“ lisas ta käega läbi märgade juuste tõmmates. „Mida sa üldse reede õhtul siin teed? Kas teil Chrisiga plaane ei ole?“

„Ma peaksin sama sinu ja Angie kohta küsima. Kas ta ei tule täna siia?“

„Hiljem,“ jäi Kevin napolisõnaliseks.

Rachel naeratas. „See on tore.“

„Sa ei tulnud ju ometi täna siia üksnes minu ja Angie armu-
elu kohta uurima.“ Kevin kergitas uudishimulikult kulme.

„Tulin fotosid võtma. Pean Õnneliku Lapsepõlve juubeli-
ürituse tarvis fondile mõned vanemate fotod viima. Sa ju ikka
osaled?“

„Loomulikult. Ma ei jätaks nii olulisele üritusele tulemata,“
vastas Kevin. „Ja ma tulen koos Angiega, enne kui sa küsida
jõuad,“ lisas ta muiates.

„Hea teada,“ märkis Rachel lõbusalt naerma puhkedes.
„Kevin, pean sinult millegi muuga seoses midagi küsima,“ jätkas
ta tõsisemal toonil.

„Lase käia.“

„Kas sa käisid vanematega Las Vegases, kui sa olid umbes
kümneaastane?“ küsis Rachel vennale uurivalts otsa vaadates ja
temalt jaatavat vastust saada lootes.

„Võimalik,“ venitas Kevin. „Kunagi ma vist tõesti käisin vane-
matega Las Vegases, aga ma ei mäleta täpselt, kui vana ma siis
olin. Miks sa seda küsid?“

„Ma leidsin ema asjade hulgast vanad kirjad, mis on saadetud
Helena Castellano poolt. Kirjade põhjal jääb mulje, et see naine
ja tema abikaasa Luca olid meie vanemate lähedased sõbrad ning
nende tütrest pidi saama meie vanemate ristilaps, kuid mina ei
olnud enne tänast neist midagi kuulnud. Kas see perekonnanimi
ütleb sulle midagi?“

„Castellano,“ kordas Kevin kuuldud itaaliapärase nime.
„Mulle ei tule see nimi tuttav ette, kuid väikese poisina ma kind-
lasti ei pööranudki erilist tähelepanu meie vanemate sõpradele,
keda neil oli ikka väga palju, nagu sa ise ka tead. Miks need ini-
mesed sind nii väga huvitavad?“

„Ma ei tea, Kevin. Ristivanemateks olemine on suur asi, eriti
meie vanemaid teades. Nad oleksid ju oma ristilapse ja tema
vanematega suhelnud. Mõtlesin lihtsalt, et küsin sinult, kuna
oled minust vanem ja võid seetõttu rohkem mäletada.“

„Võibolla me käisime neil Las Vegases külas, kuid mul ei ole selles osas ühtegi mälestust, mis oleks mu mällu sööbinud. Lapse ristsetel osalemist ma küll ei suuda meenutada. Võibolla Castellanos ei ristinud ikkagi oma last või valisid kedagi teist tema ristivanemateks. Kahjuks ei oska ma sind, Rachel, selles küsimuses rohkem aidata,“ lausus Kevin ja astus edasi oma magamistoa suunas.

„Ei ole hullu,“ ütles Rachel mõtlikult, saamata oma vanemate salapärase sõprade osas vähimatki selgust. Tundus, et need ammu saadetud kirjad ja üksik mustvalge foto olid ainsad tõendid Castellanoside ja Milandroste kunagistest suhetest.